22/03/2019

Ανιδιοτελής αγάπη: Η αδιάκοπη συντροφιά με τον Κύριο Ιησού Χριστό

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ περίοδος τοῦ Τριωδίου καὶ εἰδικότερα ἡ Μεγάλη Σαρακοστὴ ποὺ εἶναι ἕνα μεγάλο πνευματικὸ ταξίδι, μᾶς φανερώνει ὅτι τὸ κυριώτερο ἐφόδιο, γιὰ τὸ πιὸ οὐσιαστικὸ ταξίδι τῆς ζωῆς μας, εἶναι ἡ ἀγάπη ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὸ θέμα στὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεῳ (Ματθ. κε΄ 25-40). Ὅταν ὁ Χριστός θὰ ἔρθει νὰ μᾶς κρίνει στὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ τῆς παρούσης ζωῆς μας τὸ κριτήριό Του θὰ εἶναι ἡ ἀγάπη – ὄχι ἕνα ἁπλὸ ἀνθρωπιστικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ μιὰ ἀφηρημένη δικαιοσύνη καὶ γιὰ κάποιους, ἀνώνυμους «φτωχούς», ἀλλὰ ἡ συγκεκριμένη καὶ προσωπικὴ ἀγάπη γιὰ τόν ἄνθρωπο, γιὰ κάθε ἀνθρώπινο πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς μὲ φέρνει σὲ ἐπαφὴ στὴ ζωὴ μας.

Αὐτὴ ἡ διάκριση εἶναι πολὺ σημαντικὴ γιατὶ σήμερα ὅλο καὶ περισσότερο ταυτίζουμε τὴν χριστιανικὴ ἀγάπη μόνον μὲ τὶς πολιτικὲς, οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς φροντίδες, ἀξιόλογες μέν, ἀλλὰ μᾶς ἀποπροσανατολίζουν ἀπὸ τὸ καθημερινὸ καθῆκον ἐκδηλώσεων σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης ἀκόμη καὶ πρὸς τὸν ἄμεσο πλησίον μας.Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι ἡ «δυνατὴ ἀδυνατότητα» νὰ βλέπω τὸ Χριστὸ στὸ πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου, ὁποιοσδήποτε κι ἂν εἶναι αὐτός, καὶ τὸν ὁποῖο ὁ Θεός, μέσα στὸ αἰώνιο καὶ μυστηριῶδες σχέδιό Του, ἔχει ἀποφασίσει νὰ

φέρει μέσα στὴ ζωὴ μου ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς νὰ τὸν φέρει κοντὰ μου, ὄχι σὰν μιὰ εὐκαιρία γιὰ «καλὴ πράξη» ἡ γιὰ ἐξάσκηση τῆς φιλανθρωπίας μου, ἀλλὰ σὰν ἀρχὴ μιᾶς ἀδιάκοπης συντροφιᾶς μὲ τὸν ἴδιο τὸ Θεό.«εἰ ἐνί τούτων τῶν ἐλαχίστων ἐποιήσατε, ἐμοί ἐποιήσατε» (Ματθ. κε΄ 40)...

Ἀπό αὐτὴ τὴν ἄποψη ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι πολὺ πέραν ἀπὸ τὴν «κοινωνικὴ δραστηριότητα» μὲ τὴν ὁποία συχνὰ σήμερα ταυτίζεται ὁ Χριστιανισμός. Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο μὲ κοινωνικὴ δραστηριότητα τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης δὲν εἶναι συνήθως τὸ «πρόσωπο» ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος, δηλαδὴ μιὰ ἀφηρημένη μονάδα μιᾶς, ὄχι λιγότερο, ἀφηρημένης Ἀνθρωπότητας.

Ἀλλὰ γιὰ τὸ Χριστιανισμὸ, ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι «ἀξιαγάπητος» καὶ μοναδικὸς ἀκριβῶς γιατὶ εἶναι «πρόσωπο», εἰκόνα Θεοῦ.

Ἡ κοινωνικὴ δραστηριότητα ἐνεργεῖ ἐν πολλοῖς στὸ ὄνομα τῆς δικαιοσύνης, τοῦ νόμου, μιᾶς εὐτυχίας ποὺ πρόκειται νὰ ἔρθει, νὰ κερδιθεῖ, ἐμπλέκεται μὲ τὴ «δημοσιότητα», τὸ «φαίνεσθαι», καὶ εἶναι συνήθως «φουτουριστικὴ» στὴν προσέγγισή της.

Στὴν Ὀρθόδοξη πνευματικότητα τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Σημαντικὸ εἶναι ἡ ἔκφαση τῆς θυσιαστικῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, στὸ ἐδῶ καὶ στὸ τώρα, καὶ μὲ ἀναφορὰ στὸ «ἔφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Οἱ δύο αὐτὲς στάσεις δὲν ἀποκλείουν ἡ μία τὴν ἄλλη. Οἱ χριστιανοὶ, βεβαιότατα, ἔχουμε εὐθύνες ἀπέναντι «στὸν κόσμο τοῦτο» καὶ πρέπει νὰ τὶς ἐκπληρώσουμε. Ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι ἡ περιοχὴ τῆς «κοινωνικῆς δραστηριότητας ποὺ ἀνήκει ἐντελῶς στὸν «κόσμο τοῦτο». Ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη σκοπεύει καὶ πέρα ἀπὸ τὸν «κόσμο τοῦτο». Εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἀκτίνα «ἄλλης ἐλπίδος», ἐκδήλωση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὑπερβαίνει καὶ συντρίβει ὅλους τοὺς περιορισμούς, ὅλες τὶς «συνθῆκες» τοῦ κόσμου τούτου διότι τὸ κίνητρό της, ὁ σκοπὸς της, καθὼς καὶ ἡ ὁλοκλήρωσή της εἶναι ἡ ἀναφορὰ στὸν Θεὸ διὰ τῆς θυσιαστικῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης στὸν «ἄνθρωπο» καὶ διὰ τῆς διακριτικῆς χρήσεως τῶν πραγμάτων.

Ἡ πραγματικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὄχι ἁπλῶς νὰ ὑπενθυμίζει ἀλλὰ κυρίως νὰ ἀφυπνίσει στὸν ἄνθρωπο τὴν κλήση του, ποὺ εἶναι νὰ πλημμυρίσει τὸν πεπτωκότα κόσμο μ’ αὐτὴ τὴν ἰδιαίτερη ἀνιδιοτελὴ προσωπικὴ ἀγάπη, γνωρίζοντας ὅτι ἀκόμα καὶ σ’ αὐτὸν τὸν κόσμο, ποὺ «ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται», ἡ μόνη νίκη ποὺ διαρκεῖ καὶ μεταμορφώνει εἶναι ἡ νίκη τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης.

Ἡ παραβολὴ γιὰ τὴν Κρίση ἀναφέρεται στὴ χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ ἀφορᾶ κάθε ἄνθρωπο. Δὲν εἴμαστε ὅλοι καλεσμένοι νὰ δουλέψουμε γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα, ὅμως

ὁ καθένας μᾶς ἔχει λάβει τὸ δῶρο καὶ τὴ χάρη τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ξέρουμε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τελικὰ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπ’ αὔτη τὴν προσωπικὴ ἀγάπη, ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μᾶς ἀναγνωρίζεται δηλαδὴ ἡ μοναδικότητα τῆς ψυχῆς μας, στὴν ὁποία ἀντανακλᾶται ὅλη ἡ ὁμορφιὰ τῆς δημιουργίας μ’ ἕνα ξεχωριστὸ τρόπο.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι βρισκόμεθα «ἐν φυλακῇ», εἴμεθα «πεινῶντες καὶ διψῶντες», ἀκριβῶς γιατὶ ἀναζητοῦμε αὐτὴ τὴν προσωπικὴ ἀγάπη. Τέλος, πρέπει νὰ ξέρουμε ὅτι ὅσο στενὰ καὶ περιορισμένα καὶ ἂν εἶναι τὰ πλαίσια τῆς προσωπικῆς μας ὕπαρξης ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς δημιουργήθηκε ὑπεύθυνος γιὰ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔγινε ὑπεύθυνος ἐξαιτίας αὐτοῦ τοῦ δώρου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι, εἴτε ἔχουμε εἴτε δὲν ἔχουμε ἀποδεχτεῖ αὐτὴ τὴν εὐθύνη, εἴτε ἀγαπήσαμε εἴτε ἀρνηθήκαμε τὴν προσφορὰ αὐτῆς τῆς ἰδιαίτερης ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, εἴτε ἐν ταπεινώσει αἰσθανθήκαμε αὐτὴ τὴν ἀγάπη εἴτε ἐξ ἐγωισμοῦ παραπονούμεθα ὅτι στερηθήκαμε αὐτὴ τὴν ἀγάπη, πρόκειται νὰ κριθοῦμε μὲ τὸ μέτρο «ἔφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε΄,40).

Ἀπό τό βιβλίο τοῦ π. Ἀλέξανδρου Σμέμαν
«Μεγάλη Σαρακοστή – Πορεία πρός τό Πάσχα», Ἐκδόσεις «Ἀκρίτας»
Ἐπιμέλεια κειμένων: Πρωτοπρ. Γεώργιος Καλαντζῆς
Φεβρουάριος 2019

Εκ του ιστοτόπου Ιερού Ναού Αγίου Γερασίμου Ιλισίων

ΦΩΤΟ: Ιησούς Χριστός Ζέκιος Νικόλαος